

TÅGA, f. 1. II. Tråd i kött, växter eller rötter. *Tågorna i lin, i hampa. Tågor i jern, trådlika fina streck i dess textur.*

TÅGA, v. a. 1. III. Medelst en cylinder släta loppet af en bösspipa.

TÅGBRYGGA, f. 1. Brygga, som hvilat på grofva tåg, spända mellan tvenne stränder.

TÅGBÅR, n. 5. Ett slags Hallon, äfven kallade Stenhallon.

TÅGGRÄSHOPPA, f. 1. En rätvingad insekt, nästan fingerslång, i Asien. Flyger i stora skaror, likt moln, och förtär all slags gröda. Stekes och ätes af Araberna. *Acrydium migratorium.*

TÅGIG, a. 2. Som har eller består af tågor, full af tågor; som visar tågor i brottet.

TÅGKIL, m. 2. (skepp.) En af sejsingar bildad alnslängd kil, hvilken stundom brukas såsom maskil.

TÅGLADDTYG, n. 5. (artil.) Laddtyg, bestående af sättare- och viskarekolf, satta på hvar sin ända af ett stycke svår 7 eller 8 tums tross.

TÅGLIG, a. 2. (af *Tåga*, I; fam.) Långsam i gång och rörelser. — *Tågligt*. adv.

TÅGLIGHET, f. 5. (fam.) Långsamhet i gång och rörelser.

TÅGMATTA, f. 1. (skepp.) En matta, som lägges öfver ankartåget.

TÅGNA, v. n. 1. Uttänjas och derigenom slappas; blifva mindre spänd. *Strängar t. i fuktig väderlek.* — *Tågnande*, n. 4. o. *Tågning*, f. 2.

TÅGNING, f. 2. Slätning af loppet i en bösspipa.

TÅGORDNING, f. 2. Fastställd ordning att iakttagas vid truppers tågande.

TÅGRING, m. 2. Ring af tåg.

TÅGSLAGNING eller **TÅGSPINNING**, f. 2. Förfärdigande af tåg.

TÅGSLÅDE, m. 2. pl. — *slåddar*. Ett redskap hos repslagare.

TÅGSTUMP, m. 2. Helt kort stycke tåg.

TÅGVIRKE, n. sing. Allehanda slags tåg, som brukas på fartyg. Skrifves äfv. Tågverk.

TÅGANGARE, m. 5. Så kallas de af rofdjuren, som vid gåendet endast stöda foten på tårna, utan att hälen når marken.

TÅGANDA, f. pl. — *ändar*. Ända af ett tåg.

TÅGÖGLA, f. 1. Ögla på ett tåg.

TÅHÄTTA ell. **TÅKAPPA**, f. 1. Läderbit, hvarmed ändan af en sko inuti eller utanpå är förstärkt.

TÅLA, v. a. 2. 1) Lida, utstå. *T. köld, hunger, törst.* — 2) Fördraga, tåligt uthärda; hafva fördragsamhet med. *Han tål sina lidanden, utan att beklaga sig. Kärleken tål allt. Jag kan ej t. honom. De t. ej hvarandra. Han tål ej narri. T. en skymf. T. oevtt. T. missbruk. T. ens svagheter, hafva fördrag med dem. Det är svårt att t. Jag kan ej t. det längre. Han tål ej att rida, åka. Jag tål ej all slags mat. Han tål ej vin, dans &c, tycker ej om, &c. Han tål ej mycket, har en svag natur, helsa; äfv. blir snart drucken; äfv. blir snart ond. Der t-s alla religioner. Judarne t-s der icke, tillåtas ej att der bosätta sig. Vara väl tåld, väl omtyckt. Af ingen tåld, af ingen omtyckt. Ej t. narri, bli förtretad, om man skämtar; äfv. vara lätt retad, snar till vrede; ej låta skämta med sig. *T. tiden, se T. sig.* 2. — 3) Tillåta, medgifva; fordra; kunna utan skada utsättas för. *Saken tål intet uppskof. Det tål några undantag. Det tål att tänka på, fordrar**

betänkningsstid. *Fartyget tål ej sjön, kan ej hålla sjön. Det vinet tål ej att späddas, är för svagt att utspädas. Det tyget tål att nöta, att slita på, är fast och starkt.* — *T. sig, v. r. 1) Ej t. sig sjelf, vara missnöjd med sig sjelf. Han tål sig icke sjelf, mycket mindre andra.* — 2) (fam.) Gifva sig tålmod.

TÅLAMOD, n. sing. 1) Förmåga eller vana att ständaktigt bära lidanden, vedermodor, motgång, förtret, o. s. v. *Det behöfs Jobs t. att uthärda dermed. Med t. uthärda, utstå, lida, bära något.* (Ordspr.) *T. öfvervinner allt. I samma mening säges äfv. skämtsamt: T. öfvervinner surkål.* — 2) Tåligt väntande; förmåga eller vana att tåligt vänta. *Jag väntade med t. två hela timmar. Då förgick mig t-et, då tröttnade jag att vänta* (se äfv. bem. 3). *Förlora t-et. Hafva godt t. Hafva t., gifva sig t., tåligt vänta. Haf et ögonblicks t. Ge dig t., det kan ej gå så fort. Ett ögonblicks t., om jag får be!* — 3) Fördragsamhet, fördrag; tåligt sinne. *Hafva t. med någon. Pröfva, öfva, uttrötta, uttömma ens t. genom sin oförskämdhet. Det pröfvar t-et att ha med honom att göra. Jag tålde länge hans stickord, men slutligen förgick mig t-et, slutligen blef jag ond. Med t. upptaga ens förebräelser. Guds t., hans skonsamhet emot syndare.*

TÅLAMODSPÅSE, m. sing. (fam. skämtv.) Tålmod. *Min t. är tom, mitt tålmod är uttömdt.*

TÅLIG, a. 2. Som ständaktigt bär lidanden, vedermodor, förtret, hat, förföljelse, o. s. v. *Var t. intill döden. Vara t. i lidandet. T-t sinne.* — *Syn. Tålmodig, Tålsam.*

TÅLIGHET, f. 5. Tåligt sinne.

TÅLIGT, adv. Med tålmod. *Lida t. T. vänta. T. höra en till slut.*

TÅLMODIG, a. 2. 1) Se *Tålig*. — 2) Som har tålmod med andra, skonsam, långmodig. — *Tålmodighet*, f. 5. — *Tålmodigt*, adv.

TÅLS. *Gifva sig till t.*, ge sig tålmod.

TÅLSAM, a. 2. 1) Se *Tålig*. — 2) Fördragsam. — *Tålsamt*, adv.

TÅLSAMHET, f. 5. Tålmod; fördragsamhet. **TÅNG**, m. sing. I. Ett ofta mer än famns-långt sjögräs, af tjock och läderaktigt beskaffenhet. *Fucus.* Se *Klollång*.

TÅNG, f. 5. pl. *tånger*. II. Redskap af metall, äfven af trä, bestående af tvenne skänklar, hvilkas ändar tryckas emot hvarandra, för att emellan dem knipa eller fasthålla något. *Knipa med glödande tånger.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Smidtång, Hoftång, Klump-, Knip-, Nageltång, m. fl.

TÅNG, f. 2. III. Skaftjernet på en värjklinga, knif o. d. Se f. 6. *Rumplång*.

TÅNGHUGG, n. 5. Djup skåra på jerntråd.

TÅNGLAKE, m. 2. pl. — *lakar*. En taggenig hafsfisk, en fot lång, brun med gula fläckar; honan föder lefvande ungar. *Blennius viviparus.* Har sitt namn deraf, att den uppehåller sig ibland hafsgräset *Tång*.

TÅNGSÄLLA, f. 1. Se *Kantnål*.

TÅNGSODA, f. sing. Soda, som tillverkas af Hafstång. Kallas äfv. *Kelp* eller *Varec*.

TÅNGVERK, n. 5. (fortif.) Förskansningsverk, som har ingående vinkel utan kurtin och flanker.

TÅP, n. 5. (fam.) Se *Våp*.

TÅPIG, a. 2. (fam.) Se *Våpig*.

TÅPIGHET, f. 5. (fam.) Se *Våpighet*.

TÅR, m. 2. 1) Droppe af en saltaktig vätska, som vid smärta eller sorg utpressas ur tår-